

MIDNAT

Ulveunge

Af Kenneth Bøgh Andersen

Novelle fra *En rejse gennem nätterne*

© Kenneth Bøgh Andersen og Høst & Søn/ROSINANTE&CO

Kopiering ikke tilladt

”Og så bliver du væk, indtil du har lært at opføre dig ordentligt! Hører du, din lille hvalp! Indtil du har lært at opføre dig ordentligt!” Grisemandens stemme ringede ud mellem træerne og forskrækkede en flok råger, der lettede med høje skrig.

Roar styrtede af sted gennem skoven, der var sløret af tårene i hans øjne. Det blødte fra hans næse og brændte i hans kinder. Men det værste var ryggen. Det føltes, som om den var brækket og sat forkert sammen. Denne gang havde været en af de slemme. I nat ville han blive nødt til at sove på maven.

”Hvorfor *gør* hun ikke noget?” pustede han gennem sammenbidte tænder og mærkede, hvordan hans øjne løb over. Vrede tårer blandede sig med næseblodet. ”Hvorfor *siger* hun ikke noget?”

Han havde siddet i stuen og set fjernsyn. Han havde ikke hørt ham komme. Grisemanden. Lige pludselig havde han bare stået bag ham som altid svøbt i en sur lugt af sved og alkohol. Sekundet senere havde Roar ligget nede på gulvet, banket ned fra sofaen af en svidende lussing, der fik det til at kime i hans ene øre.

Hvor mange gange har jeg sagt til dig, at du skal tørre dine sko af, inden du går ind?

Den sætning og ikke mere. Det var ikke nødvendigt med mere, grisemanden havde sin undskyldning. Roar havde forsøgt at stikke af, men selv om manden var stor som en luftballon, så var han også hurtig. De tykke fingre fik fat i hans krave og kastede ham ind i spisebordet. Derefter var bæltet hevet af bukserne. Ude i køkkenet havde mor stået og skrællet kartofler. Hun havde ikke sagt noget. Hun sagde aldrig noget.

Til sidst var det på en eller anden mirakuløs måde lykkedes Roar at slippe væk, og han var flygtet fra huset uden at få hverken sko eller jakke med.

Han løb, indtil han nåede den gamle fiskerhytte nede ved søen. Den lå lidt væk fra stien, godt gemt mellem tæt voksende graner og et krat af store brombærbuske. Det var et gammelt, ormstukkent skur med bliktag og et enkelt knust vindue med

udsigt over skovsøen. Døren var låst med en rusten hængelås, men tre af brædderne i den ene side kunne vippes og fungerede som en udmærket ind- og udgang for 13-årige Roar, der altid kom her, når livet blev lidt for svært at leve. Hvilket var gennemsnitligt tre gange om ugen.

Inde i hytten var der ikke andet end en vakkelvorn skammel og et endnu mere vakkelvorn bord, hvorpå der stod et stearinlys i en snavset ølflaske. Ved siden af flasken lå en æske tændstikker.

Den nedgående sol skinnede ind mellem hyttens sprækker, og det røde lys nåede helt ind i krogene, hvor edderkopperne hang i midten af deres spind.

Med hidsige bevægelser tørrede Roar blodet og tårene væk. Han brugte begge ærmer, så mor ikke kunne undgå at se det, når hun skulle vaske tøj. Det ville forhåbentlig give hende den dårlige samvittighed, hun havde fortjent.

Dårlig samvittighed? hviskede stemmen, Roar altid hørte, når han var herinde. Han tænkte på den som edderkoppernes stemme. *Hun har fortjent meget mere end dårlig samvittighed.*

”Og hvad så med ham?” råbte han, og selv om han ønskede at holde op med at græde, så kunne han ikke. Han var for vred. For ydmyget. Han havde siddet og set fjernsyn. Siddet og set fjernsyn! Og så – *smæk!* Ikke fordi han havde glemt at tørre sine sko af, for det havde han. Men de boede ude i skoven, det havde regnet hele sidste uge og stjerne var et søle, det var umuligt ikke at komme til at slæbe lidt mudder med ind i bryggerset. Grisemanden havde bare ledt efter en undskyldning, og den behøvede ikke engang at være god. ”Hvad har *han* så fortjent?”

Roar sank sammen på skamlen og hulkede stille. Hvorfor fanden skulle det også være på denne måde? Hvorfor?

Selv om der endnu ikke var mørkt i fiskerhytten, tændte Roar alligevel stearinlyset, og den gule flamme rejste sig som en kobraslange fra sin kurv. Fra skuffen i bordet tog han mors gamle bibel op. Det var en, hun havde arvet fra sin

bedstemor, som Roar aldrig havde kendt. Roar havde stjålet den en dag, hvor tæskene havde været særligt slemme, og han havde taget den med ned i fiskerhytten. Den gav ham en smule trøst i de dystre timer.

Roar slog op et tilfældigt sted i den tykke bog. Så begyndte han at rive siderne ud.

”Der findes ingen gud,” sagde han og stak papirerne ind i flammen, der hastigt forvandlede de hellige ord til røg og aske. ”Der findes ingen gud.”

Og det var hans trøst.

* * *

Roar var otte, da hans far døde. I tre år boede han alene sammen med sin mor, fem høns og en hane i det lille hus i skoven. Så flyttede grisemanden ind.

I begyndelsen havde alting været godt, også for Roar. Hans rigtige far havde han ikke mange gode minder om. Han havde været syg, havde lidt af en mærkelig fobi for at røre andre mennesker. Mors nye kæreste var rar, smilende og på noget mor kaldte vandvognen. Roar vidste ikke, hvad det betød, men tænkte, at det nok havde noget med mandens arbejde at gøre.

De gode tider holdt i knap fire måneder. Så begyndte de tomme ølflasker at dukke op hist og pist, til tider gjort selskab af en whiskyflaske, og en aften tabte Roar en tallerken, da han stod og vaskede op. Han havde været ved at samle skårene op, da et hårdt spark bagi sendte ham med hovedet først ind i køleskabslågen og slog hul på hans øjenbryn.

Han havde vendt sig om og stirret med en blanding af chok og rædsel op på det rødmosse ansigt med de små svømmende øjne og slaskende dobbelthager.

En gris, havde været den panikslagne tanke, der strøg igennem ham. *Han ligner en gris*.

Uduelige møgknægt, havde grisen sagt med en stemme, der var tyk af alkohol.
Kan kraftedeme ikke engang slå et søm i en lort uden at ødelægge begge dele.

Hvad var det? spurgte mor inde fra stuen, og lyden af hendes stemme fik en mærkelig blanding af lettelse og frygt til at skylle igennem Roar. Han ønskede at kalde på hende, at råbe om hjælp, for det var ikke til at sige, hvad grisemanden kunne finde på. Men han ønskede også at råbe til hende, at hun skulle flygte, mor, flygt nu! For det var ikke til at sige, hvad grisemanden kunne finde på.

Mor trådte ud i køkkenet, og et øjeblik stod hun bare og stirrede på Roar, der lå på gulvet med blod løbende ned over ansigtet. Løftede så sit forskrækkede blik op på grisemanden.

Hvad er der dog ske...

Han slog hende. Én gang. Hårdt. På siden af hovedet.

Bland dig udenom!

Sådan var det startet. Det var første gang, mor havde blandet sig, og det var sidste gang. Siden da var tæskene blevet hyppigere, og undskyldningerne for dem dårligere. Mor sagde aldrig noget. Og det gjorde langt mere ondt end lussingerne og læderbæltet.

* * *

Uden for fiskerhytten havde mørket efterhånden sænket sig og var sivet ind mellem sprækkerne i de mørnede brædder. Skyggerne krøb tæt om den spinkle dreng, der sad i skæret fra stearinlyset og fodrede ilden med knitrende bibelsider.

”Han har fortjent at brænde i helvede,” hviskede Roar. ”At stege i sit eget fedt som det svin, han er.”

Men hvis Gud ikke eksisterer, svarede edderkopperne i hjørnerne, så eksisterer Helvede vel heller ikke?

”Hvad kalder I så mit liv?” spurgte han højt, og det fik krybene til at tie.

Han kiggede på sit ur. Klokken nærmede sig midnat, han havde været væk i over syv timer. Han havde ikke lyst til at gå tilbage, men han havde ikke fået noget aftensmad, og han var ved at være rigtig sulten. Desuden var grisemanden sikkert for længst gået omkuld. Roar kunne se ham ligge i sofaen, snorkende og med savl i skægget, hånden der hang ud over sofakanten over den væltede ølflaske på gulvet. Billedet gav ham myrekryb.

Han rejste sig op og pustede stearinlyset ud.

Stivnede så. Havde han ikke hørt noget?

Langsomt vænnede hans øjne sig til mørket. Over skovsøen stod månen højt, tegnede en bølget lysstribe i det sorte vand.

Den er lige så fuld som grisemanden, lød en sagte stemme i hans tanker. Han kunne ikke høre, om det var hans egen eller edderkoppernes.

En svag vind fik træerne til at hvisle og hyttens brædder til at give sig. Det lød næsten som en stønnen, og Roar tænkte, at det nok bare var dét, han havde hørt.

Han kravlede ud under de løse brædder og begav sig igennem skoven. Hans bare fødder sjappede mod den mudrede skovbund. Det var koldt og ubehageligt, men der var ikke noget at gøre ved det. Hans sokker lå stadig til tørre på bordet i fiskerhytten.

Fuldmånen bag ham lyste godt op, fyldte skoven med et blått skær. Et sted i nærheden tudede en ugle. I det samme knurrede Roars mave, og uglen tav forskrækket. Dyb stilhed bredte sig.

Så lød der et knæk, da noget i mørket trådte på en gren.

Roar snurrede rundt, stirrede ind mellem træerne. En puslen i bladene ovre til højre, og han fik et kort glimt af gule øjne, der øjeblikket efter trak sig tilbage i skyggerne.

En bølge af panik skyllede igennem ham. End ikke da han med blodet løbende fra højre øjenbryn havde stirret op på grisemandens svedige ansigt, havde han været så bange.

Han løb.

Dyret ...

(uhyret)

... fulgte efter. Han kunne høre det. De tunge, nærmest trampende skridt, grenene der knækkede, den prustende vejrtrækning. Det var lige i hælene på ham, og halvblind af rædsel styrtede Roar gennem skoven, dykkede ud og ind mellem træer, hvis tynde grene slog mod hans ansigt, tegnede røde streger på hans kolde hud.

Lys længere fremme! Det kom fra lampen ved hoveddøren, han var snart hjemme. Men Roar følte ikke den mindste smule lettelse, for han vidste, at han aldrig ville nå det. Han kunne løbe fra dyret lige så lidt som han kunne løbe fra sin egen skygge eller fra fuldmånens skær.

I det samme snublede han over en træstub og faldt i den våde jord.

Bag ham stoppede skridtene.

Han lå helt stille med øjnene lukket, turde ikke bevæge sig, turde ikke engang trække vejret. Dyret trådte nærmere. Det trak vejret hurtigt og alligevel tungt. Han kunne mærke, hvordan det bøjede sig ind over ham, snusede til ham. Dets hede ånde fik ham til at klynke, og rædselstårer klemte sig ud under øjenlågene. Over ham åbnede uhyret munden, og i tankerne så han de sylespidse tænder gabe over hans hals, så uhyret gøre sig klar til at ... at ... at slikke hans hånd?

Forbavset åbnede Roar øjnene og gloede ind i et lille pjusket hundehoved. Ravgule øjne kiggede tilbage på ham.

”Hvad pokker ...” mumlede han, og hunden begyndte at logre med halen, stadig mens den slikkede arret på hans hånd. Det ar, far engang havde givet ham. Det

strakte sig tværs over håndryggen, og den ru hundetunge blev ved med at glide hen over det, næsten som om hunden forsøgte at slikke det af.

Det var en hvalp. Det måtte være panikken, der havde bildt ham ind, at hans forfølger havde været mindst lige så stor som en schæfer. Dens grå pels syntes at skinne i månelys. Halen var lang og busket, og de små ører strittede opmærksomt. Det var ikke nogen helt almindelig hund, det var helt sikkert. Måske et gadekryds af en art ...

”Hvem er du?” spurgte han og satte sig op. Hvalpen begyndte begejstret at springe op ad ham for at komme til at slikke ham i ansigtet.

”Hold op,” lo Roar og forsøgte uden de store anstrengelser at skubbe hunden væk. ”Jeg er våd nok i forvejen. Hvor pokker kommer du fra?”

Som svar på hans spørgsmål begyndte hunden igen at slikke arret på hans hånd. Roar kiggede efter et halsbånd, men der var ikke noget. Han lagde mærke til, at hvalpen trak lidt på højre bagben.

”Har du slået dig?” spurgte han og strøg den grå pels. Bevægelsen fik en dump smerte til at sno sig langs hans rygrad, og han tænkte, at spørgsmålet måske skulle formuleres anderledes: ”Har *nogen* slået dig?”

Hundehvalpen kiggede op på ham. I et mærkeligt øjeblik, hvor Roar næsten følte sig hypnotiseret af dens gule øjne, var han sikker på, at den ville svare ham.

”Du er også helt tynd,” sagde han og så, hvordan hans fingre forsvandt i pelsen. Han kunne tydeligt mærke ribbenene. ”Ligesom mig.”

Hunden begyndte igen at slikke hans hånd.

* * *

En smal stribe månelys faldt ind mellem gardinerne og ramte gulvet ved siden af sengen. Roar stak højre hånd ud under dynen og ind i lyset. På grund af det

omgivende mørke fik månestrålerne det næsten til at se ud, som om huden skinnede. Det prikkede mærkeligt i det gamle ar. Ikke ubehageligt, bare mærkeligt. Måske havde hunden slikket det lidt for længe.

Han rakte den anden hånd frem, og en pegefinger gled undersøgende langs riften, der havde trukket et spor af rynket hud tværs over håndryggen.

Han havde været seks, da det skete, og det var den eneste gang, hans far nogen sinde havde rørt ham.

Trappen til første sal inde i stuen. Lille Roar på seks år står og kaster papirflyvere ud over gelænderet. En af dem flyver ind i lampen, der hænger ved siden af trappen, og sætter sig fast. Han ved, at han ikke bør prøve at få fat i den ved egen hjælp, men det er hans bedste flyver, og mor er ikke hjemme, og far ligger som sædvanlig og sover. Det gør han det meste af dagen.

Roar tager en skammel fra sit værelse og læner sig ud over gelænderet. Han kan næsten nå flyveren. Bare et par centimeter mere. Han stiller sig på tæer, og fingerspidserne rører ved den ene vinge. Han læner sig en anelse længere frem. Lidt mere. Lidt mere. Og får fat i papirflyveren. Men i det samme vipper skamlen, og Roar mærker en susen i maven, da han vælter ud over gelænderet.

Det er far, der redder ham. Pludselig er han der bare, den store mand, hvis blik altid synes at være rettet mod noget langt, langt væk. Han griber ud efter Roar og får fat i højre hånd, men hans ene negl rammer uheldigt, trækker en lang flænge hen over håndryggen. Fra såret i hånden pibler blodet ned over fingrene.

Men det værste er ikke blodet. Det værste er ikke chokket over pludselig at mærke skamlen tippe og vide, at om lidt vil man brække halsen. Det værste, det absolut allerværste, er udtrykket i fars øjne. Han stirrer på sine egne hænder, de hænder der aldrig rører ved andre mennesker, og han ligner en, der af hele sit hjerte fortryder det, han har gjort. At han hellere ville have ladet Roar falde end at røre ved ham.

Mindre end en uge senere skyder far sig selv.

Roar tvang mindet ud af hovedet og vendte sig om på maven. Tænkte på hundehvalpen, han havde fundet ude i skoven. Eller rettere - som havde fundet ham.

Han havde taget den med hjem. Han havde overvejet at tage den med op på værelset, men det betød, at den skulle listes forbi grisemanden, der vanen tro var faldet i søvn på sofaen med sin ene hånd lukket om en halvtom ølflaske. I stedet havde Roar fundet lidt rester fra aftensmaden i køleskabet og delt det med hunden nede i kælderen, hvor den befandt sig nu. Den havde kastet sig over maden som en løve over sit bytte og hugget det i sig uden pause. Det måtte være lang tid siden, den sidst havde spist. I morgen ville han snige noget mere ned til den. Staklen var jo ikke andet end skind og ben. Han måtte også finde ud af, hvad det var for en slags hund, og om der var nogen, der ejede den. Det troede han nu ikke. Den havde ikke noget halsbånd, og ud fra dens beskidte pels at dømme havde den været i skoven længe, måske havde den været en del af et uønsket kuld, som man var taget ud i skoven for at slå ihjel, måske var hunden stukket af og havde siden da levet vildt og måske ...

Roar kunne mærke, hvordan hans tanker begyndte at krølle og miste mening. Det sidste han nåede at tænke, inden hans øjne gled helt i, og søvnen overmandede ham, var: *Bare den nu ikke begynder at gø ...*

* * *

”Du er godt nok blevet stor,” sagde Roar og grinede, da Rolf hoppede op ad ham for at få fat i den gren, han holdt over sit hoved. Hunden skubbede ham i brystet med forpoterne, og han vaklede baglæns. ”Og stærk!”

Han kastede pinden. Rolf satte efter som et gråt lyn. Nedfaldne efterårsblade føg op bag den.

Det var snart en måned siden, Roar havde fundet hunden i skoven og taget den med hjem. Det skulle man ellers ikke tro. Sådant som den hund var vokset, ville man tro, at der var gået mindst et halvt år. Den lignede jo slet ikke en hvalp længere. De rester, Roar hver aften sneg ned i kælderen, havde gjort den godt.

Rolf kom tilbage med pinden og lagde den foran Roars fødder. Det var bare et af de mange tricks, han havde lært den. Den kunne også dække, spille død og give pote. Når han lagde en hundekiks foran den, tog hunden den ikke med det samme, men ventede lydigt til Roar sagde: ”Det er grisemanden!” Så kastede Rolf sig over kiksken og huggede den i sig, inden man kunne nå at blinke. Det eneste, den ikke kunne finde ud af, var at gå på plads, men det havde de heller ikke brugt så meget tid på endnu.

Han havde døbt den Rolf. Efter far.

”Du er min bedste ven,” sagde han og samlede grenen op. Denne gang begyndte Rolf ikke at springe efter den. I stedet lagde den hovedet på skrå, lyttede. ”Er du klar over det?”

Hunden gav sig til at slikke såret på hans hånd, næsten som for at fortælle at det var den. Ikke det gamle sår, men det nye. Det grisemanden havde givet ham i går aftes, da han ’kom til’ at skubbe Roar over i komfuret, og hans hånd landede på den varme kogeplade. Den ru hundetunge fik brandmærket til at svie, men kun et øjeblik. Så fortog smerten sig.

”Min bedste ven,” gentog han og kløede hunden mellem de strittende ører. ”Nå, tror du ikke også, vi hellere må se at vende snuden hjemad?”

Han kiggede på sit ur. Om en halv time plejede grisemanden at komme hjem. Det var vigtigt, at de var tilbage inden da.

”På plads,” sagde Roar og klappede på sit venstre lår. Hunden gloede uforstående på ham. ”På plads. Det betyder, at du skal komme her.” Han tog fat i hunden og prøvede at skubbe den hen, hvor han ville have den. Rolf, der i stedet tog det som et

tegn på, at han ville lege, sprang op og lukkede kæberne om grenen i hans hånd. Hunden bed den over med et smæld.

Roar rystede opgivende på hovedet og grinede. ”Tossede hund. At gå på plads lærer du vist aldrig.”

De havde gået fem minutter, da Rolf pludselig stoppede op og stirrede ind mellem træerne. Den vippede ørerne en smule tilbage, som om den kunne høre et eller andet, den ikke brød sig om.

”Hvad er der?” spurgte Roar og fulgte hundens blik. Han kunne ikke se andet end furede træstammer og skygger. ”Hvad kan du høre?”

Hunden sænkede hovedet og blottede tænderne.

Nu kunne Roar også høre det. Fjerne stemmer, der råbte. Lyden af hurtige skridt. En forpustet hiven efter vejret. Noget kom løbende imod dem.

Mellem træerne kom to drenge til syne. Nej, han havde set forkert. Der var kun én dreng. Han var ikke mere end syv eller otte år. Roar kendte ham ikke, men syntes alligevel, at drengen mindede ham om en eller anden.

Drengen styrtede af sted, mens han kastede angstfulde blikke over skulderen. Bag ham voksede de råbende stemmer sig tydeligere.

Drengen fik pludselig øje på Roar og gik brat i stå. Stirrede på ham med store, panikslagne øjne, mens sveden løb ned over hans ansigt.

”Er der noget galt?” spurgte Roar. ”Er der nogen efter dig?”

Drengen svarede ikke, men satte atter i løb og forsvandt i skovens dyb.

”Der er han! Jeg kan se ham! Vi skal nok få fat i dig, morderunge!” Mellem træerne fik Roar et kort glimt af en flok større drenge. En af dem pegede i retning af drengen, og de satte efter, mens de hujende slog med kæppe på træstammerne. Ekkoet af deres råb hang tilbage og blev så overdøvet af vindens raslen i bladene.

* * *

Mor var kommet hjem, men det var grisemanden heldigvis ikke, da Roar lukkede sig ind i huset efter omhyggeligt at have tørret sine sko af.

Rolf var nede i kælderen. Roar havde lukket hunden ind via døren i baghaven og lovet, at han ville komme ned med lidt mad så snart, det var muligt.

Han tog sin jakke af og gik ind i stuen, hvor mor stod og strøg, mens hun skævede til fjernsynet, der viste et eller andet program om dyr og deres unger.

”Hej, skat,” sagde hun på den der fjerne måde, han så inderligt hadede. Hun smilede til ham, men det var flere lysår fra at nå hendes øjne. ”Hvor har du været?”

”Ude,” svarede han og fortsatte mod trappen. Han lagde knap nok selv mærke til det, men han holdt vejret, da han gik forbi hende. ”Jeg går op og laver lektier.”

”Det er godt, skat.”

Han knyttede hænderne, havde lyst til at råbe, skribe, at hun skulle holde op med at kalde ham det. Hvis han var hendes skat, så ville hun have smidt den stodder ud for længst. Så ville hun for helvede ikke godt *holde op!*

”Skat?”

Han vendte sig om med et irriteret suk. ”Hvad?”

”Det skal nok blive bedre. Det lover jeg.”

Du lyver, mor, tænkte han og mærkede en udtalt væmmelse ved synet af hende. Du lyver, og du ved det. Men det er ikke engang det værste. Det værste er, at du ikke længere gider lyde, som om du selv tror på det.

”Det lover jeg,” gentog hun.

Roar nikkede og skulle til at vende sig om igen, da hans blik faldt på fjernsynet. En mærkelig faldende fornemmelse greb ham, og hans hjerte begyndte at hamre.

”En ulv,” hviskede han og stirrede på tv’et, hvor et kobbel ulveunger legede i den grønne, nordamerikanske natur. Deres grå pelse og ravgule øjne skinnede i sollyset, der faldt mellem trækroneerne, og Roar måtte gribe fat i gelænderet for ikke at vakle.

Nu forstod han, hvorfor det ikke var lykkedes ham at finde ud af, hvilken hunderace Rolf tilhørte. ”Han er en ulv.”

”Hvad siger du, skat?”

Han vred blikket løs fra fjernsynet og kiggede på hende. ”Ikke noget. Jeg talte bare med mig selv.”

Hun smilede sørgmodigt. Denne gang nåede det hendes øjne. ”Det gjorde din far også altid.”

* * *

Det var morgenen efter, og Roar så det i samme øjeblik, han svingede sig op på cyklen med skoletasken på ryggen.

Døren til hønsehuset. Den stod åben.

Det føltes, som om alt inden i ham frøs til. Han måtte have glemt at lukke døren, da han havde været ude og fodre hønsene i går. Han måtte have været så opslugt af sine tanker, af det, han havde fundet ud af om Rolf, at han fuldstændig havde ...

For sit indre blik så han grisemanden hive bæltet af og vikle det rundt om knoerne. Han havde glemt at lukke døren én gang tidligere for et år tilbage. Det havde taget ham to timer at fange alle hønsene, og da grisemanden omsider var færdig med at banke lidt kløgt og ansvar ind i hans uduelige krop, havde han næsten ikke kunnet gå.

Roar sprang af cyklen og sprintede hen til hønsehuset. Grisemanden lå stadig og sov, han var kommet sent hjem i går. Måske ville Roar kunne nå at fange hønsene, inden han vågnede og opdagede, hvad der var ske...

Roar gik i stå samtidig med hans tanker. Stirrede ind i hønsehuset.

På alle fjerene.

På al blodet.

Det var overalt.

Åh nej, tænkte han og kunne næsten mærke bæltet trække røde striber ned over hans ryg. *Ræven har været her.*

Ræven? svarede edderkopperne. De lød næsten fornøjede. *Det her er ikke ræven. En ræv flår ikke høns op på den måde. En ræv slår ikke alle hønsene ihjel og stikker af uden at tage en eneste af dem med sig.*

Roar kiggede mod huset, mod kældervinduerne, der ragede halvt op over jorden. Han kunne næsten fornemme de ravgule øjne, der kiggede tilbage.

Nej, det her var ikke ræven.

Spørgsmålet var så, hvad han nu skulle gøre?

Svaret var enkelt. Han måtte få det til at se ud, som om det var en anden, der havde gjort det.

Roar lukkede døren til hønsehuset og satte haspen i kroen. Så bukkede han sig ned og rev et hjørne af nettet løs. Ikke meget. Men nok til at en ræv ville kunne klemme sig igennem.

Så cyklede han i skole.

* * *

”Hvordan kom du ud?” spurgte Roar og smed sin skoletaske på gulvet. Han havde tjekket alle kælderrummene, men havde ikke fundet nogen vinduer, der stod på klem. Kælder døren havde ganske vist ikke været låst – det var den aldrig, det var der ikke nogen grund til herude - men den havde til gengæld været lukket. Selv om Rolf måske var klog nok til at springe op og bruge poterne til at trykke dørhåndtaget ned, så havde den næppe lukket døren igen, da den var vendt tilbage fra hønsehuset.

”Hvordan pokker kom du ud?”

Rolf lagde hovedet på skrå. Udtrykket i dens gule øjne var næsten muntert. Som om den med vilje drev gæk med Roar. Det størknede hønseblod, der sad som et klovnesmil om dens mund, forstærkede indtrykket. Den havde blodige fjer siddende i pelsen.

”Hold op, hvor ser du ud,” sukkede Roar og satte sig på hug. ”Kom her.”

Rolf rejste sig lydigt og gik hen til ham.

”Hvorfor gjorde du det?” spurgte han og rystede på hovedet. ”Det må du aldrig gøre igen! Forstår du det? Det, du gjorde, var slemt. Slemt!”

Rolf dukkede hovedet ved den hårde tone i hans stemme. Så - som om den ville sige undskyld - lagde den en pote på hans ene lår og slikkede ham en enkelt gang på siden af munden.

Roar smilede overgivende og plukkede nogle fjer ud af pelsen på den. ”Vi må hellere se at få dig vasket.”

Senere, da han stod foran spejlet i badeværelset, opdagede han, at der sad lidt blod i hans mundvige. Det måtte være kommet, da Rolf havde slikket ham i ansigtet. Med et udbrud af væmmelse skyndte han sig at tørre det af.

* * *

Den aften var grisemanden i et særdeles ondt humør. Episoden med hønsene lå som en sort sky over huset, og Roar vidste, at han gjorde bedst i at gå på listefødder. Et enkelt fejltrin – uanset hvor lille – og han ville uden tvivl blive målet for den vrede, der ellers var rettet mod ’den satans ræv, hvis jeg fanger den, flår jeg den kraftedeme levende!’

Mens Roar var i skole, havde grisemanden opdaget, hvad der var sket i hønsehuset. Han havde fundet hullet i hegnet og selv konkluderet, at det var rævens værk.

Nu lå han i sofaen og skulede mørkt til fjernsynet. Den ene ølflaske efter den anden blev tømt og knaldet ned i sofabordet. Hver gang gav det et gib i mor, der sad ved spisebordet, i gang med at sy et par bukser. Roar stod ude i køkkenet og vaskede op. Trods grisemandens faretruende humør følte han sig glad og let om hjertet. Hans plan var lykkedes. Ingen ville nogen sinde finde ud af, at det var ham, der havde glemt at lukke døren til hønsehuset, og at det i virkeligheden slet ikke var ræven, der havde været på spil. Alt var gået lige, som han havde planla...

”Hvad i helvede står du og fløjter du for?” lød en fortrukken brummen bag ham, og lettelsen forsvandt brat i klam rædsel. Det var slet ikke gået op for ham, at han havde fløjtet.

”Ik... ikke for noget,” sagde han. ”Jeg stod bare i mine egne tanker.”

”Så det gjorde du? Vend dig om.”

Han vendte sig om. Grisemanden stod lige bag ham, pustede sin sure ølånde i hovedet på ham. Hans sammenknebne blik skummede med afsky.

”Du er måske ligefrem glad for, at ræven har taget vores høns?” hvislede han. ”Så bliver du fri for at fodre dem og rense buret. Er det dét, du tænker på? Er det derfor, du står og fløjter, din lille skiderik?”

Roar svarede ikke, og i et øjeblik stod de bare og iagttog hinanden. Så skete der noget forunderligt: Grisemanden trak sig tilbage.

”Lille skiderik,” fnyste han igen og gik hen til køleskabet og fiskede en ny øl ud. ”Det var sgu sikkert dig, der lukkede ræven ind.”

Han skulle bare tie stille. Det var alt. Bare tie stille, lade grisemanden tage sin øl og så fortsætte med opvasken. Han havde fået en chance til, og den måtte han ikke lade gå til spilte.

Alligevel kunne han ikke lade være. Han kunne bare ikke.

”Ja, selvfølgelig var det mig,” sagde han med en stemme tyk af sarkasme. ”Og ikke bare det. Det var også mig, der slog alle hønsene ihjel.”

Grisemanden var henne ved ham i to hurtige skridt og hamrede et aftryk af fem røde fingre fast på hans højre kind. Smerten lammede den ene halvdel af Roars ansigt, og i et øjeblik kunne han ikke se andet end grå tåge. Langt borte var der en eller anden, der brølede:

”Jeg skal satanedme lære dig at spille næsvis! Hører du, din ...”

Tågen lettede, og grisemanden kom atter til syne. Hans stemme tordnede ind i Roars ansigt, blæste håret til side.

”... lille hvalp!” Hånden blev løftet til et nyt slag, men Roar ikke så meget som blinkede. For sit indre så han pludselig Rolf. Hans børster var rejst. Tænderne kommet til syne i en snerren. De ravgule øjne funkede.

I køkkenet lød der en knurren.

I et øjeblik troede han, at det var Rolf. At ulveungen var ud af kælderen, og nu stod ved hans side, parat til at beskytte ham. Men det var ikke Rolf, der knurrede. Det var Roar selv.

Grisemandens øjne flakkede forvirret, og han veg et skridt tilbage, mens han sænkede armen.

”Hvad satan?” mumlede han. ”Står du og knurrer ad mig?”

Så genvandt han fatningen, og arrigskaben buldrede frem i hans blik. *”Står du dér og truer mig, dit lille utyske?”* Hånden huggede ud igen, denne gang med bagsiden, og Roar mærkede næseblodet komme væltende. Gennem døråbningen og tårerne, der fyldte hans øjne, kunne han se mor. Hun sad stadig inde i stuen og syede. Hun lignede en, der overhovedet ikke hørte, hvad der foregik.

”Det er vist på tide,” prustede Grisemanden tungt, mens han hev bæltet af og begyndte at vikle det rundt om sin ene hånd, ”at vi genopfrisker, hvordan man opfører sig her i huset.”

Han nåede så langt som til at løfte armen. Så kastede Roar sig frem og skubbede ham af alle kræfter midt i brystet. Grisemanden væltede bagover og bragede ind i et af køkkenskabene så hårdt, at lågen flækkede. Hans små øjne snurrede rundt.

”Roar?”

Han vendte sig om. Så mor stå i døråbningen.

”Roar, hvad har du dog gjort?”

Han stirrede på hende.

Hvad har jeg gjort? Hvad har jeg gjort? Jeg elsker dig, mor, men hold kæft, hvor jeg også hader dig.

”Dit lille misfoster,” stønnede grisemanden bag ham og forsøgte at komme op. Han mistede balancen og faldt tilbage ind i den knuste skabslåge. ”Jeg skal kraftedme vise dig ...”

Mere hørte Roar ikke. Han løb forbi mor, flygtede ud af huset med blodet drivende ned over hagen.

* * *

Gennem fiskerhyttens ituslåede rude kunne han se fuldmånen rejse sig op over skovsøen. Den lignede et stort øje, der kiggede ned på ham gennem et mikroskop. Han følte sig blottet for dens blik.

Det blødte ikke længere fra hans næse, men den gjorde vanvittigt ondt. Det føltes lidt som dengang, han havde haft ondt i benene. Lægen havde trykket lidt på dem og så smilet beroligende. Vokseværk havde han kaldt det.

Der lød pludselig skridt uden for fiskerhytten, og Roar satte sig op. Var det ham? Havde han fulgt efter ham?

Han er kommet for at slå mig ihjel. Tanken var så klar og så overbevisende, at det et øjeblik svimlede for ham.

Skridtene kom nærmere. Stoppede.

Stilhed.

Så blev de løse brædder vippet op, og Rolf stak sit pjuskede hoved indenfor.

Roar sukkede. ”Er det bare dig?”

Ulveungen trådte hen til ham, bevægede sig udenom månelysset, så den ikke var andet end en skygge blandt skygger. Dens poter var lydløse mod gulvet.

”Jeg gad nok vide, hvordan du kommer ud af den kælder,” sagde han og strøg den blanke pels. ”Men jeg er glad for, at du er her. Det ser ud, som om vi skal sove her i nat. Han var efter mig igen, men det hørte du vel? Jeg tror, han har brækket min næse.”

Han tog tændstikæsken for at tænde stearinlyset, men æsken var tom. Det eneste lys kom fra månen, det store øje, der så alt.

”Du skulle have slået *ham* ihjel i stedet for hønsene,” hviskede Roar og stirrede ind i ulvens ravgule blik. Så sig selv genspejlet i de sorte pupiller, mærkede et eller andet røre på sig bagest i hovedet. En tanke. Eller en stemme. Edderkoppernes stemme. Men den var så fjern, at han ikke kunne høre den.

Hold kæft, hvor gjorde hans næse ondt. Det ville aldrig lykkes ham at falde i søvn.

* * *

Roar vågnede med et sæt og anede et øjeblik ikke, hvor han var. Så kom han i tanke om det. Den gamle fiskehytte. Han var i den gamle fiskerhytte, og det var stadig nat.

Hvad var det egentlig, der havde vækket ham? Sikkert noget i hans drøm. For han *havde* drømt, det vidste han. Han kunne bare ikke huske hvad.

Han vendte sig om på siden, øm i ryggen af at have sovet på det hårde trægulv. Heldigvis havde han kunnet bruge Rolf som hovedpude, og ... Hvor var Rolf i grunden?

Roar kiggede rundt i mørket. Ulveungen var ingen steder at se.

Roars ånde tegnede sig som en forsigtig tåge, da han rejste sig og tog sin jakke på. Der kunne ikke være mange grader inde i fiskerhytten, men det var ikke kun derfor, han frøs. Kulden kom også indefra.

Han vippede brædderne op og trådte ud i den måneoplyste skov.

”Rolf?” Selv om hans stemme ikke var meget mere end en hvisken, lød den meget høj i den massive stilhed, der omgav ham. Ikke en vind rørte sig. Skovsøen lå som et udspændt lagen på jorden, gav en perfekt genspejling af stjernerne og den fulde måne. To øjne. To verdener.

”Rolf, hvor er du?”

I det samme fik han øje på dem. Sporene. Aftryk af poter. De var tydelige i den mudrede jord. De ledte mod huset.

* * *

Døren til bryggerset stod på klem, og der var jord på håndtaget. Roar stirrede på sporene, der forsvandt ind i huset. Månen bag ham fik ham til at kaste en kroget skygge på flisegulvet.

Rolf, hvad har du lavet?

Han skubbede døren helt op, fulgte efter sporerne forbi vaskemaskinen og tøjet, der hang på tørresnorene. Ud i køkkenet, videre ind i stuen. Han skævede til sofaen

og følte et svagt sting af skuffelse. Et kort øjeblik havde han forventet, at han ville se ...

Men sofaen var tom, grisemanden måtte for en gangs skyld have været ædru nok til at slæbe sit enorme korpus op ad trapperne og i seng.

Sporene ledte også op ad trapperne.

Trinnene knirkede svagt under Roars fødder. I hans bryst følte hans hjerte som en knytnæve, der forsøgte at banke ham to skridt tilbage, hver gang han havde taget et. Ikke at han var bange. Overhovedet ikke. Han var ... spændt.

Lydløs som på ulvepoter listede han efter sporene forbi sit eget værelse og hen til soveværelset. Tog en dyb indånding, inden han kiggede ind. Vel vidende hvad han ville få at se.

Det var hønsehuset om igen.

Fjer overalt.

Blod overalt.

Men kun i den ene side af sengen.

Du skulle have slået ham ihjel i stedet for hønsene, hørte Roar sig selv sige og mærkede, hvordan hans læber formede sig i et smil. Rolf havde lyttet til ham. Rolf havde forstået ham. Gjort, som han ønskede. Omsider havde stodderen fået, hvad han havde fortjent.

”Slagtet som det svin, du var,” hviskede Roar. I den anden side af sengen kunne han se mors arm ligge oven på dynen. Hun så ud til at have sovet igennem det hele. Hun ville få et chok, når hun vågnede i morgen, men var det ikke det mindste, hun havde fortjent? Når man tænkte på alt det, hun havde gjort? Eller rettere – ikke gjort?

”Rolf?” kaldte han forsigtigt. ”Rolf, hvor er du?”

Ulveungen var ingen steder at se. Betydningfuldt, sporene havde da ikke ... Han kiggede ned og opdagede, at der ved siden af det sæt spor, han havde fulgt, var et

sæt mere. Disse spor var mørkere, forsvandt næsten i skyggerne, og han gik ud fra, at det var derfor, han ikke havde lagt mærke til dem før. Sporene var ikke af mudder, men af blod. De ledte den anden vej, ud af soveværelset og ned ad trappen.

Roar fulgte efter.

En følelse af at være en brik i et spil greb ham pludselig. Han havde det, som om der var bundet et usynligt reb om livet på ham, og en eller anden fremmed kraft trak i ham, ledte ham fra punkt til punkt. Med et var han ikke så sikker på, at han havde lyst til at finde ud af, hvad der var i den anden ende af rebet.

Sporene ledte tilbage ned i stuen, derfra ud i køkkenet og hen til kælder døren, som var lukket. Der stoppede de. Som om Rolf var forsvundet i den blå luft. Roar rynkede panden og skulle til at gå derhen, da han hørte en lyd bag sig. En grynten.

Han snurrede rundt. Stirrede fra det tomme sofaarrangement over på lænestolen. Den var drejet, så den stod med ryggen til.

Han ønskede ikke at gå derhen, *ville* ikke gå derhen, men igen var det, som om noget hev i ham, tvang ham til at se ...

Grisemanden. Han sad i lænestolen med hovedet tiltet til siden, munden åben og spyt boblende i mundvigene. Hans ene hånd var lukket om bæltet, der lå som en slange på hans fede vom.

Roar stirrede på den sovende mand og følte, hvordan gulvet pludselig gav sig til at gygne. Hele huset drejede rundt og rundt, hurtigere og hurtigere, og i sin voldsomme svimmelhed hørte han dem. Edderkopperne. Hvad de havde hvisket, da han havde sagt til Rolf, at den skulle have slået grisemanden ihjel i stedet for hønsene.

Eller mor, havde de hvisket. For ikke at gøre noget. For aldrig at gøre noget.

Han vendte blikket fra den sovende mand mod blodsporene på gulvet. Mors blod. Tænkte på hendes arm, der havde ligget oven på dynen. Tænkte på de afrevne vinger i hønsehuset.

Der lød en svag knirken, da døren til kælderen gled op. Rolf kom til syne i døråbningen. Ulven så lille ud i det store mørke. Den kiggede forsigtigt på ham med sænket hoved, blikket i de ravgule øjne var ydmygt, den grå pels blodig. Med halen mellem benene luskede Rolf hen til ham og gav sig til at slikke arret på hans hånd.

”Du slog hende ihjel,” sagde Roar og følte sig syg og sort helt ind i sjælen. Han begyndte at græde. ”Du skulle have taget ham. Hvorfor tog du ikke ham?”

Ulven fortsatte med at slikke hans hånd. Som om den forsøgte at sige undskyld. Men dette kunne ikke undskyldes, og Roar vidste, hvad han måtte gøre. Der var ingen anden udvej.

”På plads,” sagde han, og denne gang adlød Rolf. Den stillede sig ved hans venstre side, og sammen gik de gennem huset og ud i haven. Ulven fulgte Roar som hans egen skygge.

Oppe på himlen gled forrevne skyer hen over fuldmånen, fik det til at se ud, som om der var slået skår i den.

Med våde øjne og bestemte skridt gik Roar over til brændeskuret, der var fyldt op med trækævlere til den kommende vinter. Ved siden af skuret stod huggeblokken med øksen siddende i træet.

”Min bedste ven,” sagde han grådkvalt og strøg ulvens blodige pels. Du godeste, hvor gjorde hans hjerte dog ondt. ”Men du er for farlig. Dæk!”

Rolf adlød, mens den kiggede op på ham med sit undskyldende blik. Roar foldede hænderne om øksen og trak den op af huggeblokken. Det føltes, som om den vejede flere tons.

”Du skulle have taget ham,” gentog han med tårerne løbende ned over ansigtet. ”Hvorfor tog du ikke ham?”

Han hævede øksen og så fuldmånen genspejlet i det blanke blad. Tårerne i hans øjne tværede billedet ud, fik det til at se ud, som om månen også græd. Han løftede øksen det sidste stykke og kiggede ned.

Rolf var væk.

Forvirret så Roar rundt, men ulven var ikke at se, og hans blik vendte tilbage til det sted, den lige havde ligget. Der var noget forkert, og i et øjeblik kunne Roar ikke sætte fingeren på, hvad det var. Så gik det op for ham, og hele hans sjæl vaklede.

Der var ingen blodpletter på græsset. Heller ikke noget aftryk af ulvens krop. Som om jorden pludselig havde åbnet sig og slugt den. Som om den aldrig ...

... som om den aldrig har eksisteret, hviskede edderkopperne, og Roar kiggede ned ad sig selv.

Blod. Blod overalt. Så meget, at det så ud, som om han var blevet dyppet i det.

Langsomt sænkede han øksen, indtil hans eget ansigt kom til syne i det skarpe blad. Et par ravgule ulveøjne stirrede tilbage på ham. Øksen gled ud af hans hænder, landede tungt på jorden, dér hvor Rolf aldrig havde ligget, og i fjerne tanker hørte han pludselig en gammel, glemt barnestemme sige noget, han aldrig havde forstået:

Er det rigtigt, at din far skød sig med en sølvkugle? Min storebror siger, at det står der i avisen.

Roar kiggede op på fuldmånen og mærkede, hvordan det snurrede i arret på hans hånd. Det ar, far havde givet ham.

Det var mig, tænkte han og vendte blikket mod huset, hvor grisemanden lå og sov sin brandert ud, og mor lå død oppe i soveværelset. Han begyndte at ryste, og en kulde, der var så voldsom, at han aldrig havde mærket noget lignende, skyllede igennem ham. *Det var mig, der slog hende ihjel. Det var mig der ... Far, han var en ... en ... Da han rev mig, smittede han mig, og jeg ... jeg ...*

Åh gud, hvad skulle han dog gøre?

Det var edderkopperne, der reddede ham fra at gå i panik. Deres mørke, næsten hypnotiserende stemme talte pludselig i hans hoved. Beroligede ham. De sagde, at det var ganske enkelt. Ganske, ganske enkelt. Han skulle bare gøre det samme, som

han havde gjort, da han havde fundet de døde høns. Forstår du, Roar? Forstår du, hvad vi mener? Du skal ...

”Jeg skal få det til at se ud, som om det er en anden, der har gjort det,” hviskede han.

Nemlig.

* * *

Han arbejdede stille og roligt. Forjagede sig ikke, men tog sig tid til detaljerne. Det skulle være ordentligt. Det skulle være ... åbenlyst.

Først gik han i bad. Han skyllede det meste af mors blod af sig, men ikke det hele. Tørrede resten af i håndklædet. Derefter tog han endnu et bad, sørgede denne gang for at vaske sig grundigt. Han tørrede sig med et rent håndklæde, som han bagefter puttede ned i en sort affaldssæk sammen med sit blodige tøj. Så tog han nattøj på og bar affaldssækken ud til garagen, hvor skraldespanden stod. Han fjernede noget af det gamle affald, smed sækken ned, og lagde affaldet tilbage.

Over ham hang den gule måne blandt blinkende stjerner. Nu så det ud, som om den smilede. Roar gik over til huggeblokken og samlede øksen op fra jorden. Kiggede kort på sit spejlbillede i øksehovedet. De ravgule øjne var forsvundet. Bortset fra øjenbrynene, der var groet sammen over næseryggen, lignede han atter sig selv. Det var godt.

Inde i stuen havde grisemanden ikke flyttet sig en tomme. En dæmpet snorken sivede ud af den åbne mund, og i et øjeblik havde Roar en ubændig lyst til at hæve øksen og hugge den ned i den blottede nakke, gøre det af med svinet én gang for alle.

Nej, hviskede edderkopperne forskrækket. Du er nødt til at følge planen. Det er den eneste udvej. Din eneste udvej.

De havde ret, og han bekæmpede trangen. Han tog det håndklæde, han havde brugt til at tørre blodet af sig, og lagde det i en sammenkrøllet bunke i grisemandens skød. Derefter lirkede han forsigtigt, ganske forsigtigt bæltet ud af mandens hånd og byttede det ud med øksen.

Roar trådte tilbage og betragtede sit værk. Perfekt. Intet mindre end perfekt.

”I må k-komme med det samme,” hviskede han med en skræmt, grådkvalt stemme, der på ingen måde matchede det mørke smil på hans læber. ”Det ... Det er min stedfar. Han har slået min m-mor ihjel.”

Han gik op på sit værelse og øvede sig tre gange mere. Så ringede han til politiet.